

Det ærede Medlem mente, at Staten skulde have større Indflydelse indenfor Valutafondens Bestyrelse end den, som er fastsat her, og jeg forstod det ærede Medlem saaledes — det maatte vel være det ærede Medlems Mening, hvis det skulde have nogen egentlig praktisk Betydning —, at Staten skulde være den bestemmende indenfor Bestyrelsen. Det vilde jeg dog ikke anse for rigtigt, saa blev det jo en Statsinstitution, i Stedet for at det, saaledes som det rigtigt er foreslaaet af Konferencen, bliver en Samvirken mellem de tre Faktorer, der her er Tale om, i hvilken ingen af disse Faktorer er den absolut dominerende. Jeg tror, det er et fuldkommen rigtigt Grundtræk i den hele Ordning, jeg ønsker paa ingen Maade, at Staten skulde være absolut dominerende, saaledes at det hele blev en overvejende Statsinstitution, jeg tror ikke, det vilde være heldigt, om Staten paa den absolutte Maade tog denne Opgave op, medens jeg derimod mener, at det kan være berettiget, at den medvirker dertil.

Jeg takker det ærede Medlem Hr. Pürschel, fordi han respekterede Lovforslagets specielle Karakter, og for den Resignation, han var villig til at vise med Hensyn til Ændringer. Det ærede Medlem fremhævede et enkelt Punkt, hvor han mente det vilde være værdt at overveje, om ikke en Ændring vilde være heldig. Det var § 10. Jeg har meget vel set, at den Bestemmelse kunde der rettes nogen Kritik imod, men jeg har under de Forhandlinger, vi har ført med Bankerne, og under de Forhandlinger, vi indenfor Regeringen har ført om Sagen, forgæves ledt efter en anden praktisk Løsning. Thi man maa huske paa, at der maa, for at man kan fordele de Aktiver, der er tilbage paa det Tidspunkt, da Fonden ophører med sin Virksomhed, være en Maalestok at fordele efter, det er ganske nødvendigt, og jeg tror ikke, det kan findes nogen anden. Skulde det være muligt at finde en anden, skal jeg være villig til at overveje det, men jeg tror det ikke. Jeg ser heller ikke, der er nogen særlig Fare forbundet dermed, thi efter mit Skøn er Statens og Nationalbankens Interesser med Hensyn til Opgørelsen af Fondens Virksomhed i Virkeligheden ligeløbende.

Det ærede Medlem Hr. Rode havde følt sig stødt over, at jeg havde brugt Udtrykket: Kronens indre Værdi, han mente, det var et dunkelt, uheldigt Udtryk. Jeg skal ikke disputere derom, men der kan ikke være Tvivl om, hvad jeg mente; thi jeg definerede min Mening meget bestemt og for øvrigt ganske i Overensstemmelse

med, hvad det ærede Medlem Hr. Rode selv fremførte. Jeg sagde, at det, det gjaldt om, var at finde den Værdi, som Kronen har i sig selv, naar man borteliminerer de særlige Indflydelser, som Panik og Spekulation kan have. Det vil sige, det er Kronens naturlige Værdi — jeg kaldte det altsaa: indre Værdi, men jeg kan gerne ombytte det med Betegnelsen: naturlige Værdi —, som jeg vil have frem, saaledes forstaaet, at disse særlige Indflydelser, jeg har nævnt, bortelimineres, og det er det, jeg mener bør være Fondens Opgave.

Det ærede Medlem Hr. Rode spurgte, hvorfor Statens Medvirken var nødvendig. Jeg tror, den er ganske nødvendig, idet jeg betvivler, at Kreditten ellers kan faas paa saa rimelige Vilkaar som dem, hvorpaa man venter at kunne faa den, naar Staten er med. Der vil sikkert paa det engelske Pengemarked lægges afgørende Vægt paa, at Staten er med som Garant i et Forhold som dette, og derfor vil jeg mene, at Sagen ikke kunde være realiseret i det Omfang og paa saa taalelige Vilkaar som dem, paa hvilke jeg haaber, den skal kunne realiseres, hvis Staten ikke var medvirkende.

Det ærede Medlem klagede over den stærke Part, der var sat paa den foreliggende Sag, og spurgte, hvilken Skade der egentlig kunde gøres ved en Opsættelse, det var beroligende nok overfor Offentligheden, at der forelaa principiel Tilslutning fra de forskellige Partiers Side. Jeg mener ikke, det er nok med den principielle Tilslutning; man har før set, at et Lovforslag, som har fundet principiel Tilslutning fra forskellige Sider paa Rigsdagen, alligevel ikke har kunnet gennemføres, fordi man var uenig om Enkelthederne. Offentligheden har ganske sikkert paa Grund af den særlige Maade, hvorpaa dette Lovforslag er opstaaet, idet det stammer fra og er godkendt af en Konference, hvor i Virkeligheden alle politiske Partier var repræsenteret, om ikke direkte saa dog ved fremragende Medlemmer — det gælder ikke mindst det radikale og det socialdemokratiske Parti, som var repræsenteret af Medlemmer, hvis Indflydelse i disse Partier er ubestridt —, draget den Slutning, at naar Lovforslaget blev fremsat, vilde det faa en let Gang gennem Rigsdagen. Man bebrødede i nogle Dage Regeringen, at den tog sig Tiden fra den 1. til 8. November til at overveje dette Lovforslag, man mente, at den skulde i Grunden straks have fremsat det, man bebrødede det som ganske selvfølgeligt efter hele Lovforslagets Oprindelse, at det maatte